

ה"ת 42631/11/23 - יואל גטו נגד תחנת משטרה - עכו, מעיין אברהמי

בית משפט השלום בעכו

ה"ת 42631-11-23 גטו נ' תחנת משטרה - עכו (מרחב גליל) ואח'
תיק חיצוני:

לפני
המבקש:
נגד
המשיבים:
כבוד השופט וויליאם חאמד
יואל גטו
1. תחנת משטרה - עכו
2. מעיין אברהמי

החלטה

1. עניינו של הליך זה רכב מסוג מרצדס מ. ר. 893-43-602 (להלן: "הרכב").

2. הרכב נתפס על ידי המשטרה ביום 15.11.23, לאחר שהמבקש הגיש תלונה במשטרה כי הרכב נגנב ממנו.

3. בתאריך 15.11.23 נעצרה המשיבה 2 בחשד לביצוע העבירה הנ"ל, והיא שוחררה בתנאים מגבילים לפי החלטת בית המשפט מיום 16.11.23.

4. המבקש הגיש בקשה להורות למשיבה 1 להשיב לידי את הרכב.

5. דיון בבקשה התקיים ביום 03.12.23 בו נכחו כל הצדדים לעיל.

6. המשיבה 1 הודיעה במהלך הדיון הנ"ל כי היא משאירה את ההחלטה לשיקול דעת בית המשפט, ואין לה התנגדות להשיב את הרכב למי מהצדדים, כפי שיוחלט על ידי בית המשפט.

7. כן הודיעה המשיבה 1 כי החקירה הסתיימה והתיק נסגר.

8. שניים טענו לזכות ברכב: המבקש והמשיבה 2.

9. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, הוריתי, בדיון מיום 03.12.23, להשיב את הרכב לידי המבקש, תוך שנאסר על המבקש להעביר זכות בעלות ברכב למשך תקופה של 60 ימים, וכן בכפוף להתחייבות עצמית

עמוד 1

בסכום של 40,000 ₪.

10. המשיבה 2 לא השלימה עם ההחלטה הנ"ל, והגישה ערר לבית המשפט המחוזי בחיפה, בתיק ע"ח 16250-12-23. בדיון שהתקיים ביום 14.12.23 הסכים ב"כ המשיבה 2 להמלצת בית המשפט המחוזי למחוק את הערר ולהגיש בקשה לעיון חוזר בהחלטת בית משפט זה, אשר יבחן את הראיות החדשות שהמשיבה טוענת כי הן ברשותה.

11. בהתאם, הגישה המשיבה 2 בקשה לעיון חוזר, במסגרתה טענה, בין היתר, כי המבקש ניצל את מצבה הנפשי של המשיבה 2, ושלה ממנה את הרכב במעשה הונאה. כן נטען שם כי בוצעו מעשי זיוף, לרבות זיוף הודעות בכתב במכשירי הפלאפון של הצדדים, וזיוף חתימתה של המשיבה 2 על הסכם שמתיימר להיות הסכם מכר של הרכב נשוא הבקשה כאן. עוד טענה המשיבה 2 כי המבקש לא הודיע לבית המשפט כי הבעלים שהבעלות ברכב שהועברה על שמו הינו אביו של בעל החברה לסחר במכוניות שקיבל ממנה את הרכב, וכי ההעברה הבנקאית שבוצעה לזכות חשבונה הינה על חשבון התמורה העתידית כנגד מכירת הרכב במידה וזו תצא לפועל, ואינה תמורה כנגד מכירת הרכב לבעל העסק הנ"ל. עוד טענה כי רכב השברולט לא נמסר לה כחלק מהתמורה למכירת הרכב, אלא כרכב זמני עד לתיקון הרכב או מכירתו העתידית.

12. דיון במעמד הצדדים התקיים ביום 24.12.23.

13. במסגרת התגובה בכתב שהוגשה לאחר הדיון הנ"ל טען המבקש כי אין לאפשר למשיבה להפנות לראיות נוספות שהיו ברשותה כבר במועד הדיון שהתקיים ביום 3.12.23 ושלא הפנתה אליהם באותו מועד, ויש לקבוע כי ההחלטה מיום 3.12.23 היא סופית ואין לשנותה.

14. עוד טען המבקש כי בית המשפט הטיל על המבקש, בהחלטה מיום 3/12/23, מגבלה שלא להעביר זכויות ברכב במשך תקופה של 60 ימים על מנת לאפשר למשיבה 2 לנקוט בהליך אזרחי לבירור טענותיה, ודי בסעד זה כדי להביא לדחייה על הסף של הבקשה לעיון חוזר.

15. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ביום 24.12.23, ולאחר שעיינתי בטיעוני הצדדים בבקשה לעיון חוזר ובטיעוני התגובה בכתב מטעם המבקש, לא מצאתי כי יש לבטל את ההחלטה שניתנה ביום 3.12.23.

16. כפי שציינתי בהחלטה מיום 3.12.23, קיימות ראיות לכאורה להוכיח כי זכות הבעלות ברכב היא של המבקש, ולא של המשיבה 2. ראיות לכאורה כאמור כוללות בין היתר הסכם מכר בכתב חתום על ידי הבעלים של עסק סחר במכוניות ועל ידי המשיבה 2.

17. בנוסף, הוצגו לבית המשפט הודעות בכתב שנשלחו ממכשיר הפלאפון של המשיבה 2 אל מר אשר אסולין, זאת ביום 22.9.23, אשר מוכיחות לכאורה כי המשיבה 2 ידעה על הליך מכירת הרכב לאחר וכן מוכיחות כי הסכימה מראש להעברת בעלות ברכב על שמו של אחר.

18. כמו כן, ועל כך אין חולק, כנגד מסירת הרכב לבעלים של החברה לסחר במכוניות קיבלה המשיבה 2 תמורה שכללה רכב מסוג שברולט (שלפי הנטען, בשווי 70,000 ₪) וכן העברה בנקאית לזכותה של המשיבה 2 בסכום של 38,000 ₪, וכן התחייבות לשלם למשיבה 2 סכום מסומן ע"ס של 30,000 ₪. קבלת התמורה הנ"ל תומכת בגרסת המבקש כי המשיבה 2 מכרה את הרכב, ולא מסרה אותו לתיקון או על מנת שמר אסולין יסייע לה במכירתו לאחר, כטענתה.

19. טענת המבקשת כי חתימתה על הסכם המכר מזויפת, וכי בוצע שיבוש בהודעות שנשלחו על ידה למר אסולין, וכי היא קיבלה את רכב השברולט באופן זמני עד להסדרת קבלת פיצויים מחב' הביטוח או עד לתיקון הנזק ברכב, מקומן להתברר בהליך אחר, במסגרת תובענה אזרחית למתן סעד עשה או לפיצוי, ולא במסגרת ההליך שבפניי, שאינו ההליך הנכון להכריע בטענות הנ"ל, קל וחומר שעה שהודיעה המשטרה כי תיק החקירה נסגר, ומשכך, לא ננקט הליך פלילי של העמדה לדין במסגרתו נקבעו ממצאים בטענות הנ"ל.

20. גם המשמעות של העובדה כי מפתח אחד נשאר ברשות המשיבה 2, לאחר שמסרה את הרכב לבעלים של עסק הסחר במכוניות, אמורה להיות מוכרעת במסגרת תובענה אזרחית, ובוודאי שאין בעובדה כאמור כדי להביא למסקנה ברורה, לצורך ההליך שבפניי, כי הזכות להחזיק ברכב הינה של המשיבה 2, חרף הראיות לכאורה אותן ציינתי מעלה.

21. סוף דבר, אני דוחה את הבקשה לעיון חוזר.

22. מאחר והבקשה לעיון חוזר הוגשה לאחר שהמשיבה 2 חזרה בה מהערר שהיא הגישה לבית המשפט המחוזי, לאחר שהודיעה שם כי תגיש בקשה לעיון חוזר, נכון וצודק להאריך את תקופת התנאים המגבילים שהוטלו על המבקש בישיבת יום 3.12.23, וזאת על מנת לאפשר למשיבה 2, במידה ותחליט לעשות כן, לנקוט בהליך אזרחי, על דרך תובענה אזרחית, בעניין הנדון. הימנעות מהטלת תנאים מגבילים כאמור עלולה לגרום למשיבה 2 נזק כספי בלתי הפיך.

23. אשר על כן, אני מורה כי הרכב נשוא הבקשה כאן יוחזר למבקש, בכפוף לתנאים הבאים:

א. נאסר על המבקש לבצע דיספוזיציה ברכב, לרבות העברת זכות בעלות בו, למשך תקופה של 4 חודשים מהיום. צו זה ירשם במשרד הרישוי.

ב. המבקש יחתום על התחייבות עצמית בסכום של 80,000 ₪ להבטחת התנאי הנ"ל.

המזכירות תמציא החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, כ"ג טבת תשפ"ד, 04 ינואר 2024, בהעדר
הצדדים.